

KAARINA KAIKKONEN

Kaarina Kaikkoselle valinta työskennellä kuvataiteilijan ammatissa, ei ollut alusta asti itsestään selvää.

”Ajattelin että on liian itsekästä ruveta taiteilijaksi, eihän siitä ole maailmalle mitään hyötyä. Ajattelin että minusta tulee tutkija joka kehittelee uusia tutkimusmenetelmiä, parantaa maailmaa yms, Opiskelin lääketiedettä ja fyysikkää yliopistossa. Kesken tenttiluvun minulle tuli isää ikävä, ja rupesin piirtämään hänen muotokuvaa valokuvasta. Hämmästyin itsekin kuinka hyvin se sujui. Taide veti puoleensa, ja vaihdoin alaa.”

Kaikkonen toteuttaa mielellään isoja teoksia ulos julkiseen tilaan, sillä siellä taide tavoittaa myös sellaiset ihmiset, jotka eivät käy gallerioissa tai taidemuseoissa. Kaikkonen on työskennellyt monien materiaalien parissa, mutta viimeaikoina hän on hyödyntänyt paljon ihmisten käyttämiä tavaroita ja vaatteita.

”Materiaalina on usein ihmisen käytetty paita tai takki. Minua kiinnostaa ajatus siitä sen paidan sisällä on sykkinyt lämmin rakastava sydän. haluan uskoa että jotain tuosta eletyn elämän energiasta on jäänyt paitaan ja muuttuu osaksi minun taideteosta.”

”Isäni kuoli sydänkohtaukseen kun olin 10v lapsi. Hänen kuolemansa jälkeen tunsin ikävää ja halusin pukea ylleni isän takin, ja murrosikäisenä pidin sitä myös koulussa. Oikeasti tunsin kuinka vaatteen kautta sain voimaa ja tunsin hänen rakkauttaan ja läheisyyttään ympärilläni. Tämä lämmin kaipauksen ja läheisyyden kokemus saattaa olla eräs syy siihen miksi materiaalina on usein ollut miesten takki tai paita.”

”Teemanani tuntuu usein olevan ihmisen olemisen vaikeus ja elämän tuntemukset. Miltä on tuntunut olla lapsi jolla on ollut äiti ja isä. Lapsi joka menetti isänsä. Tai millaista on olla aikuinen ihminen muiden ihmisten seassa. Tai millaista on olla yksinäinen, tai epävarma.”

”Installaatioita varten aina ensin matkustan tutustumaan siihen tilaan johon taideteokseni on tulossa. haistelen ja maistelen sitä tunnetta jota tila minussa herättää. Mietiskelen mikä mahtaa olla sen tilan menneisyys ja millainen historialinen painolasti paikalla on. Miltä minusta sillä hetkellä tuntuu, mikä minä olen siinä hetkessä ja mikä minun oma kokemushistoriani on. Ja millaiset visuaaliset jännitteet ja arkkitehtuuri siinä paikassa on.”

Taiteen tekijänä Kaikkonen kokee saavansa työstään iloa ja onnistumisia. Toisikseen, myös tieto siitä, että katsojat saavat hänen teoksistaan omanlaisia kokemuksia on osa työn hedelmää.

”Katsoja kokee teokset omalla tavallaan ja omista lähtökohdistaan, eri tavalla kuin minä. On hienoa olla mukana prosessissa, jossa katsoja saa kokemuksia jotka kenties hitusen muuttavat hänen käsitystään maailmasta ja ihmisestä.

KAARINA KAIKKONEN
Totuuden henki, 2014, Mäntän kirkko. © Kuvasto 2022

KAARINA KAIKKONEN

Tie, 2000, Helsingin Tuomiokirkko. © Kuvasto 2022

KAARINA KAIKKONEN

Are We Still Going On? 2012, Maramotti Collection, Reggio Emilia, Italia. © Kuvasto 2022